

Kevés József csendőr főtorzsórmester, vasúti őrsparancsnok

Dr. Kevés István ny. honv. ezredes emlékezése Édesapjáról

Lőrinci nagyközségben (akkor Nógrád megye) egy kismemesi familia negyedik gyermekeként 1901. február 2.-án született.

A polgári iskola elvégzése után Hatvani báró alkalmazásában dolgozott. 1921-ben, a csendőrséghez jelentkezett és az egri próbacsendőri szolgálat után csendőrnek (ez szakaszvezetői rendfokozatnak felelt meg) nevezték ki. Ezt követően véglegesítették és őrmesterként Veszprémbe helyezték. Szakaszparancsnoka Tavassy Lajos csendőr hadnagy (később ezredes) volt.

Nemesleányfaluban (ma Nagyvázsony része) egy búcsúi bálon ismerte meg a meneshelyi Bocskay István bognármester Karolina lányát és négyévi jegyesség után feleségül vette.

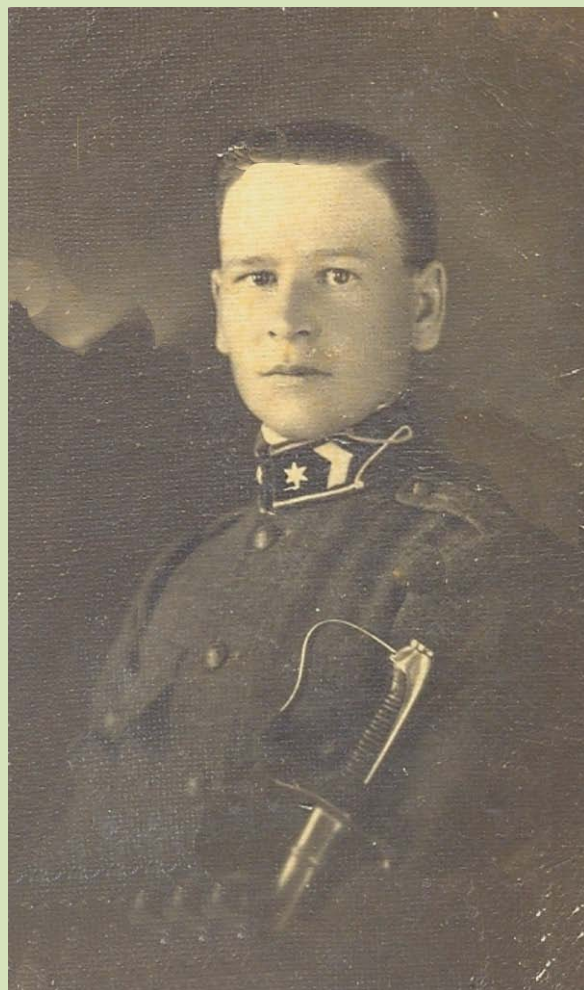
A portyázó csendőrből – tanfolyam elvégzését követően – daktyloskopus, azaz bűnügyi nyomrögzítő lett a szegedi csendőr-kerület nyomozó alosztályán. 1934-től 1939-ig Miskolcon teljesített szolgálatot. A miskolci kerület állományaiban Szombathelyen végezte el az őrsparancsnoki tanfolyamot.

A vasúti csendőrörsök megalakításakor – a tanfolyam elvégzését követően - az újonnan létrehozott miskolci vasúti őrs parancsnokhelyettesének nevezték ki. 1939-ben léptették elő tiszthelyettesnek (ez később

főtörzsőrmesteri rendfokozatnak felelt meg). 1940-ben vasúti őrsparancsnoknak Csapra helyezték. A közel egy éves csapi szolgálat után kinevezték a Szabadkán megalakuló vasúti csendőrös parancsnokává.

Véglegesített csendőr

Csendőr őrmester

Eljegyzés, 1927

Csenedőr törzsőrmester

Esküvő Bocskay Karolinával, 1931

Fia, István keresztelője, 1932

A család Szegeden, 1934

Szegeden, baráti körben, cc. 1932

Miskolcon, 1936

Miskolc, 1937.
Avasi séta rokonokkal.

Őrsparancsnok képző tanfolyam.
Szombathely, 1937.

Vizsga előtt. (Az órparancsnok képző tanfolyamon ezeket kellett megtanulni.)

Az órparancsnok képző tanfolyam végzett hallgatói. Szombathely, 1937.

**Őrsparancsnokképző
tanfolyamon, Szombathely, 1937.**

Szombathely, csendőrnapi felvonulás, 1938.

Kirándulás a Dani házaspárral, 1937.

**A miskolci nyomozó alosztály
csendőreinek karácsonyán, 1938.**

A miskolci csendőrkerület kirándulásán, 1938.

Szigorú, tekintélyes parancsnok volt, beosztottai szerették, az előjárók elismerték munkáját. Erről tanúskodott két dicséző okirat. Jó kapcsolat volt a helyőrségben lévő katonákkal, csendőrökkel és rendőrökkel. Egy alkalommal a csendőrség akkori főfelügyelője, Faraghó altábornagy (később vezérezredes, moszkvai katonai attasé, majd az 1945-ben megalakult kormány közellátási minisztere) megszemlélte az őrsöt és ez alkalommal is dicséző okirattal ismerte el szolgálatát.

A család, 1944.

1944 őszén a városban lévő partizánokkal vívott harcok szünetében - felsőbb parancsra - hagyta el az őrs Szabadkát Kelebia irányába. Ekkor már az orosz csapatok Szabadka déli részénél voltak. A csendőrőrs Dombóvárra települt át és később Győrszentivánra helyezték. Innen vonultak vissza Ausztriába 1945. tavaszán. Itt esett angol fogságba, majd onnan szabadulva, hazafelé jövet már Magyarországon el fogták az oroszok.

Sorokpolányban (Szombathely mellett) volt fogolytáborban. Két alkalommal dobozból kivágott kartonon küldött életjelt magáról családjának. A második lapon azt írta, hogy viszik őket a Szovjetunióba. A fogolytábor kerítésén át dobta ki ezeket a „lapokat” amit azután a jó szándékú magyar emberek adtak fel a postára. Négy hónapos szovjet fogság után betegen, 20 kilót lefogyva szabadult.

A háború elvesztése az ő karrierjét is kettétörte. Már nem léphetett elő alhadnaggyá, ami ebben az évben lett volna esedékes. Miután megjött hadifogságból, nem igazolták, sokáig rendőri felügyelet alatt állt. Az 1945.-ben kiadott csendőrségről szóló 1.690/1945.M.E. számú rendelet megpecsételte sorsát. Ezután már csak fizikai munkásként dolgozhatott ott, ahol megtűrték. Több alkalommal is elbocsátották munkahelyéről azzal az indokkal, hogy csendőr volt. Utolsó munkahelyén a veszprémi nehézvegyipari kutató intézet péti részlegénél raktárosként dolgozott.

1951 őszén a rendőrség felszólította, hogy hagyja el családjával Veszprémet. Így került a család Mencshelyre, felesége szülőfalujába, ahol szeretettel fogadták és a helyi katolikus egyházközség vezetésébe

is bevásztották. 1953-tól rokkant nyugdíjasként (bal lábát amputálták), betegségével hőiesen küzdve élt. 1956-ban rokkantan is vállalkozott arra, hogy a budapestieknek burgonyát szállítson.

Veszprém, 1952.

Szójártó főtörzsőrmester és
családjának látogatása,
Mencshely, 1957.

1960 tavaszán, súlyos betegségében hunyt el. A mentshelyi temetőben nyugszik élete hűséges párjával.

